

Arrest

nr. 68 150 van 7 oktober 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 14 juli 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 25 mei 2011 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13, model B).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 september 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. NEERINCKX, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op X

Op 14 juni 2011 wordt in uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, genomen op 25 mei 2011, een bevel om het grondgebied te verlaten aan de verzoekende partij uitgereikt. Dit is de bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

“De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1, 1 ° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

2.1.1. De verzoekende partij adstrueert haar middel als volgt:

“De aanvraag strekkende tot verblijfsmachtiging o.g.v. verblijf werd onontvankelijk verklaard, om reden dat het bijgevoegde medisch attest geen enkele uitspraak zou doen m.b.t. de ernst van de aandoening. In de aanvraag o.g.v. 9ter werd duidelijk aangetoond, a.h.v. objectieve stukken, dat verzoekster aan een ernstige aandoening lijdt (IBS en refluxoesofagitis) en dat in Afghanistan geen adequate behandeling mogelijk is. (stuk 3)

Dr. Van Beveren geeft aan dat er sprake is van ernstige buikklachten, en dat stopzetting van de behandeling zou leiden tot toename van de klachten en verminderd functioneren, (stuk 4)

In het bevel om het grondgebied te verlaten wordt met de specifieke medische problematiek van verzoekster echter niet in het minst rekening gehouden, laat staan dat hiertoe enig onderzoek werd gevoerd, (stuk 1)

Uit de voorbereiding van art. 9ter van de Vreemdelingenwet blijkt echter, dat zelfs in het geval een ernstig zieke is vreemdeling die uitgesloten is van het voordeel van art. 9ter om reden van onontvankelijkheid, deze niet kan worden verwijderd indien zijn verwijdering een schending zou zijn van art. 3 EVRM. (Gedr. St. Kamer, 2005-06, nr. 2478/001,36)

Door de Raad van State werd hieromtrent gesteld (CE, n° 208.586 dd. 29.10.10):

“Il appartiendra à l'autorité, conformément aux travaux préparatoires précités, d'examiner la situation médicale de l'étranger avant de procéder à son éloignement forcé ».

Dit standpunt werd eerder reeds ingehuldigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen; ook indien een aanvraag o.g.v. 9ter onontvankelijk wordt verklaard, dient steeds een onderzoek naar de ingeroepen medische problemen te gebeuren, zoniet ligt een schending voor van art. 3 EVRM (CCE 25 juli 2008, n° 14.397):

“Il observe par ailleurs que les travaux préparatoires de la loi du 15 septembre 2006 modifiant la loi du 15 décembre 1980 rappellent explicitement la règle applicable dans les cas où un demandeur d'une autorisation de séjour sur la base de l'article 9ter de la loi du 15 décembre précitée, est exclu du bénéfice de cette disposition par application du §4 de celle-ci. Dans ces cas, les travaux préparatoires de la loi indiquent en effet clairement que «Il est toutefois évident qu'un étranger gravement malade qui est exclu du bénéfice de l'article 9ter pour un de ces motifs, ne sera pas éloigné si son état de santé est sérieux au point que son éloignement constituerait une violation de l'article 3 CEDH » (Doe. Pari., Ch., 51/2478/001, Exposé des motifs, p.36). Au regard de la nature de droit absolu reconnue à l'article 3 de la Convention européenne précitée par la jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme, le Conseil estime pour sa part que la même règle doit s'appliquer dans les cas où une demande d'autorisation de séjour sur la base de l'article 9ter de la loi du 15 décembre précitée, est déclarée irrecevable pour un motif étranger à l'appréciation des éléments médicaux invoqués par l'étranger, tel que l'absence de production de la preuve de l'identité requise.

sur la base de l'article 9ter de la loi du 15 décembre précitée a été déclarée irrecevable pour un des motifs susmentionnés. sans que soient examinés les éléments médicaux invoqués. viole l'article 3 de la Convention européenne récitée lorsque comme dans le cas d'espèce. il ne ressort aucunement de sa motivation que l'administration a examiné si la maladie que le demandeur avait invoquée entre tant un risque réel de traitement inhumain ou dégradant en cas de retour dans le pays d'origine du demandeur. notamment parce qu'il n'existerait pas de traitement adéquat dans ce pays. »

In casu heeft verzoekster een medisch attest van dr. Van Beveren bij de aanvraag 9ter gevoegd, waarin de aandoening van verzoekster wordt beschreven.

In de aanvraag zelf wordt uitvoerig geargumenteed en aangetoond dat behandeling in Afghanistan niet mogelijk is, met verwijzing naar verschillende bronnen, (stuk 3)

Aangezien uit het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, blijkt dat geen enkel onderzoek werd gevoerd naar de medische problematiek in hoofde van verzoekster, naar de beschikbaarheid van zorg en geneesmiddelen in Afghanistan, en derhalve ook niet naar het risico op een onmenselijke of vernederende behandeling bij terugkeer, is de bestreden beslissing strijdig met art. 3 EVRM.

Om die reden dient het bevel om het grondgebied te verlaten te worden nietig verklaard.”

2.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partij:

“verzoekster werpt op dat er in het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten geen rekening is gehouden met haar specifieke medische problematiek en een schending uitmaakt van artikel 3 EVRM.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoekster doet blijken van de aanwezigheid van ernstige en zwaarwichtige gronden om aan te nemen dat zij in het land van herkomst een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en mensonterende behandeling.

De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers in slechts uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, zal zijn beweringen moeten staven met een begin van bewijs zodat inzonderheid een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. (zie ook R.v.St. 14 maart 2002, nr. 104.674)

Het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten werd getroffen ten gevolge van de beslissing van 25 mei 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9 ter van de Wet van 15 december 1980, onontvankelijk werd verklaard omdat het standaard medisch getuigschrift dat door verzoekster werd voorgelegd geen enkele uitspraak toont omtrent de graad van ernst van de ziekte.

Verzoekster verwacht dan ook het al dan niet ontvankelijk zijn van de door haar ingediende aanvraag met het onderzoek ten gronde. Het argument dat verzoeksters ziekte niet onderzocht werd in het licht van artikel 3 EVRM, kan niet dienstig worden ingeroepen omdat het onderzoek ten gronde nog niet heeft plaatsgevonden.

De verwerende partij heeft de eer te vervolgen dat verzoekster thans in haar verzoekschrift opnieuw verwijst naar het medisch getuigschrift dat zij voorlegde ter staving van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, doch zij slaagt er met deze verwijzing niet in aan te tonen als zou er sprake zijn van een schending van artikel 3 EVRM door het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Uit het medisch attest kan immers niet worden afgeleid als zou verzoekster niet mogen reizen, noch dat zij de behandeling die zij zou volgen tegen haar medische klachten onderbroken of stopgezet zou moeten worden.

De verwerende partij heeft de eer te besluiten met de verwijzing naar de voorbereidende werken bij artikel 9ter van de Wet van 15 december 1980, waarin het volgende wordt bepaald:

"(...)het is echter evident dat een ernstig zieke vreemdeling die uitgesloten is van het voordeel van artikel 9ter om een van die redenen, niet zal worden verwijderd indien hij dermate ernstig ziek is dat zijn verwijdering een schending zou zijn van artikel 3 EVRM.(...)" (Gedr. St., Kamer, 2005-06, nr. 2478/001, 36).

Uit wat voorafgaat kan worden afgeleid dat verzoekster in iedere hypothese eventuele medische elementen kan doen gelden in het kader van een vraag tot verlenging van de termijn van haar bevel om het grondgebied te verlaten.

Uit het feit dat een ernstig zieke vreemdeling niet zal verwijderd worden, kan inderdaad niet afgeleid worden dat er per definitie geen beslissing tot onontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag om medische redenen kan worden genomen. Het treffen van een beslissing tot onontvankelijkheid vormt op zich geen schending van artikel 3 van het EVRM.

Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten maakt geen schending uit van artikel 3 EVRM.

In iedere hypothese kan de uiteenzetting van verzoekster niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het enige middel is ongegrond."

2.1.3. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing niet betwist of weerlegt, met name dat ze in het Rijk verblijft zonder houder te zijn de vereiste binnenkomst-documenten. De verzoekende partij toont niet aan in het bezit te zijn van een geldig paspoort en/of visum. Dit determinerend motief vindt steun in het administratief dossier.

De verzoekende partij meent dat de bestreden beslissing artikel 3 van het EVRM schendt nu blijkt dat geen enkel onderzoek werd gevoerd naar de medische problematiek in haren hoofd, naar de beschikbaarheid van zorg en geneesmiddelen in Afghanistan en derhalve ook niet naar het risico op een onmenselijke of vernederende behandeling bij terugkeer.

Het betoog van de verzoekende partij waarbij zij een vermeende schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM kan niet gevolgd worden nu zij moet doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een loutere verwijzing naar een situatie in een bepaald land volstaat hiertoe niet.

Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling volstaat op zich evenmin om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM. Ook een eventualiteit dat artikel 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). In casu verwijst de verzoekende partij naar haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). In haar verzoekschrift verwijst de verzoekende partij naar de stukken die ze bij deze aanvraag om machtiging tot verblijf heeft ingediend.

Vooreerst wordt erop gewezen dat deze elementen het voorwerp uitmaakten van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 25 mei 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt. De aanvraag werd onontvankelijk verklaard omdat het standaard medisch attest geen melding maakte van de graad van ernst van de aandoening, zoals vereist door artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest van 7 oktober 2011 met nummer 68 149 werd het beroep tot nietigverklaring verworpen. Uit dit arrest blijkt dat de vaststelling van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid dat in het standaard medisch attest geen melding wordt gemaakt van de graad van ernst van de aandoening van de verzoekende partij niet kennelijk onredelijk is. Door de nalatigheid van de verzoekende partij is de wettelijke ontvankelijkheidsvoorwaarde niet vervuld en kon de verwerende partij geen onderzoek verrichten met betrekking tot de grond van de zaak, hetzij naar de aandoening van de verzoekende partij. De verzoekende partij toont niet aan dat ze voor het nemen van de in casu bestreden beslissing, met name het bevel om het grondgebied te verlaten, nog bijkomende informatie omtrent haar aandoening aan de verwerende partij heeft meegegeeld. Door louter te verwijzen naar stukken die het voorwerp hebben uitgemaakt van een eerdere procedure maakt de verzoekende partij een schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk.

Voorts kan uit het feit dat een 'zieke' vreemdeling niet zal verwijderd worden, niet afgeleid worden dat er geen bevel om het grondgebied te verlaten kan uitgereikt worden aan een vreemdeling die niet voldoet aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten vormt op zich geen schending van artikel 3 EVRM. Niets verhindert een ernstig zieke vreemdeling om een verlenging aan te vragen van de uitvoeringstermijn van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Er wordt erop gewezen dat wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, het EHRM oordeelde dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine). In casu brengt de verzoekende partij geen enkel concreet element aan dat doet blijken van een gegronde vrees voor folteringen of voor onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Een schending van artikel 3 EVRM wordt niet aangetoond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven oktober tweeduizend en elf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN